

SPELADE IN MUSIKVIDEO. Stod du framför scenen i lördags när Takida spelade på Ljungarocken? Då kan du mycket väl dyka upp i videon till en singel som släpps senare i år. I samband med spelningen i Ljungaverk spelades nämligen livebilder in, just i syftet att användas till en kommande video. Vilken låt det handlar om är däremot ännu så länge hemligt.

TAKIDA VILL FORTSÄTTA. Allt talar för att Ljungarocken får en fortsättning. Åtminstone att döma av Takidasångaren Robert Petterssons ord från stora scenen strax efter midnatt. ”Helt jävla otroligt! Det här måste vi göra om.” Att flertalet av de 4 000 närvarande i publiken höll med honom rädde ingen större tvekan om. Det bevisades med all önskvärd tydlighet av det påföljande ljudet.

HITLÅT. Dead by April saknade sin ena sångare när de under lördagen spelade på Ljungarocken. Dagbladets recensent imponeras inte av bandets insats men anar en ny hitlåt i nya singeln. Foto: LEO SELLÉN

Tam insats imponerade inte

DEAD BY APRIL
Betyg: ☆☆

Bra eller dåligt – ibland kan skillnaden vara hårfin. Dead by april har sedan bandet grundades bytt medlemmar snudd på lika ofta som killar byter kalsonger. När Göteborgsbandet klev upp på Ljungarockens scen i lördags kväll så var det även

med en bandmedlem mindre. En av de två sångarna låg nämligen på intensiv i Göteborg. ”Den här kör vi för Zandro” sa Jimmie och fick igång en headbangande publik i ”Promise Me”. Dead by aprils stundtals smäktande vackra toner som blandas med det brutalt hårda growlandet är en synnerligen skön kombo. Men kanske var det ändå lite väl tamt denna

kväll och kanske var en av anledningarna att bandet gång på gång försökte få igång mer publikröj. Visst kan jag instämma i att det stundtals var lätt lamslaget till en musik som faktiskt kräver sin headbangande och hoppande publik. Men den trogna skaran fans framme vid scenkanten gjorde verkligen allt de kunde för att hjälpa bandet och skralade med i var- enda textrad.

Tyvärr blev ljudbilden stundtals lite grötig när basen tog överhanden och bandmedlemmarna kändes inte så taggade som jag hoppats på att de skulle vara denna kväll. Bandets nya singel ”Within my heart” avslutade den timslånga konserten och jag är tämligen säker på att en ny hitlåt nått mina öron.

Marie Öberg
0690-102 00

Ett pärlband av rockädelstenar

IMPERIAL STATE ELECTRIC
Betyg: ☆☆☆☆

Det verkar ha blivit något missförstånd här framme. Vi är Imperial State Electric”. Nicke Andersson gav rätt omgående svar på tal till de där fram som började ropa efter Hellacopters-låtar. En era som bevisligen är lagd till handlingarna. Annars kan man tycka att det skulle vara ett säkert kort. Att blanda in några välkända spår från förr. Ett knep säkert många andra artister skulle ha tagit till. Men inte Nicke Andersson. Och jag förstår varför. För trots att det bara finns en enda skiva i bagaget att hämta låtar från så radar Imperial State Electric upp ett pärlband av rock’n’roll-ädelstenar. Att Nicke Andersson är en låtsnickrare av rang har länge varit känt, och efter lördagens

spelning så kan man med säkerhet säga att handlaget finns kvar. Möjligtvis kunde lite mindre sandpapper ha använts i vissa av låtarna, men det glömmar man snabbt när det också bjuds på rock’n’roll-dängor som ”Resign”, ”Wail baby wail” och ”Redemption’s gone”. Den sistnämnda dessutom i en fetversion som framkallade rysningar av välbehag. Avslutningen sedan, med en välsynkad trumduell mellan Andersson och takthållare Eriksson, skulle egentligen kunna framstå som smålöglig. Men inte ikväll. Inte i det utförandet. Inte när den smattrar på värre än Takidas fyrverkeri senare framåt natten. Där och då var det den perfekta avslutningen på en timme fylld av högklassig rock’n’roll.

Micke Engström

IMPONERADE. Nicke Andersson och Imperial State Electric bjöd Ljungarockens besökare på en timme högklassig rock’n’roll. Foto: LEO SELLÉN

Som punk blandat med Sven-Ingvars

KEFFROTS
Betyg: ☆

Hårdrock på svenska med inslag av punk och Sven-Ingvars. Det är det närmaste jag kan komma en beskrivning av den musik som Keffrots står för. Passionen finns där, utan tvivel. Det förstår man direkt bara genom att titta på färgstarka sångaren Glenn Häggström. Låtarna fungerar nog också bra på lokala spelställen, men i ett startfält som det i lördags blir det helt enkelt för stor kontrast.

Spelglädjen imponerar

MARYSCREEK
Betyg: ☆☆☆

Det är inte bara Winnerbäck-prosa som har sina rötter i den östgötska myllan. Bevisligen trivs också skitig hårdrock rätt okej i ”staden på slätten”. Maryscreek bjuder på en tung ljudbild, bra sång och spelglädje som imponerar. Dock blir tunggunget lite enahanda i längden och man börjar längta efter nyanserna som bryter av. De kommer också mot slutet, främst i avslutande ”A little bit of everything” som lätt vinner priset för spelningens höjdpunkt.

Återförenade Unit levererar

UNIT
Betyg: ☆☆☆

I samma tempo som en croupier kastar ut spelkort levererar UNIT den ena 80-talsdängan efter den andra. För att ha legat i malpåse i 22 år kan man inte säga annat än att de gör det bra. Leif ”Lusen” Jonsson har den fantastiska rock’n’roll-rösten i behåll och Jonny Nilsson bjuder fortfarande på sköna riff. Riktigt så bra som jag minns att de var i slutet av 80-talet är de inte denna kväll, men å andra sidan spelar det väl mindre roll då publiken hoppar, skralar med i låtarna och bara njuter av återföreningen.

Ascends låtar har hitpotential

ASCEND
Betyg: ☆☆☆

När Ascend drar igång på Kommunscenen känner jag direkt att det här nog inte är riktigt min grej. Ett par minuter senare är jag inte lika säker längre. Ljudbilden är rå och brutal och går i samma skola som bland annat Linkin’ Park, och under det oslipade så finns där faktiskt en hel del harmonier och låtar med hitpotential.